

Cei mai tineri compozitori

Actualul an I compoziție a ținut, confirmind tradiția instaurată în ultimii ani, să-și facă debutul scenic încă de la începutul facultății. Este o ieșire la rampă pentru unii riscantă, pentru alții puțin prematură, dar sigur folositoare tuturor întrucât confruntarea cu publicul, cu critica muzicală, poate da un prim reper tinărului creator aflat la primii săi pași importanți pe drumul ce duce (speră fiecare !) către marea artă. Sigur aici nu pot fi concluzii, după un asemenea concert se pot creiona câteva idei, se pot trasa câteva jaloane pentru viitorul imediat ; cel îndepărtat rămâne însă, pentru fiecare, încă o necunoscută.

Leonidas Kottakis ne propune *Trei preludii* pentru pian, piese care au lăsat să se întrevadă, dincolo de anumite mici nesiguranțe în limbaj, creatorul cu idei. În ciuda unui anumit tribut plătit impresionismului, Leonidas Kottakis anunță, discret deocamdată, și o personalitate proprie care evident mai trebuie să lupte încă destul cu meșteșugul componistic pentru a se defini și implini.

Ana Maria Avram, interpretează și compozitoare temperamentală (și-a prezentat foarte convingător nu numai *Suita* proprie pentru pian dar și *Preludiile* lui L. Kottakis) se arată a fi plasată în zona muzicală a unui impresionism ce acaparează atât zona limbajului propriu-zis cât și a imaginii și esteticii muzicale ; este drept, ce a făcut în *Suita* sa tinăra compozitoare este bine, chiar foarte bine uneori. Totuși ne aflăm doar în fața unei borne ce marchează primii kilometri ai unui drum lung pe care poate este bine să nu te grăbești dar nu este recomandabil nici să stai prea mult pe loc.

Mihaela Stănculescu ne-a propus spre audiere tot o *Suită pentru pian* unde, de asemenea, mai greu am putut desluși elemente proprii, personale în limbaj. Aici influențele stilistice erau mai numeroase, mai eterogene ceea ce, pentru început, nici măcar nu este rău. Autoarea *Suitei* trebuie însă să-și orienteze mai precis opțiunile și, în plus, să caute să concentreze elementele muzicale, puțin prea diluate încă.

Adrian Nichiteanu, cu cele 9 *colinde românești* și 5 *preludii* (pentru pian ambele) investighează zone diverse și interesante muzical. Dacă elementele modale prezente în colinde nu au fost întotdeauna prea autentice și convingătoare (deși au fost și momente bune, chiar foarte bune — mai ales în final) în schimb dramaturgia construcției celor cinci preludii a fost deseori remarcabilă. Universul sonor complex, limbajul avansat utilizat au fost elemente cu care tinărul creator a operat cu suficientă maturitate și detașare.

În fine, George Balint, un excelent pianist, a demonstrat o sigură și reușită punere în pagină a *Suitei* sale pe teme populare pentru pian. Izbînda scriiturii, eficiența pianisticii, au fost deseori atât de complete încît au reușit să estompeze unele goluri

de substanță muzicală prezente pe ici și pe colo în partitură. Sigur, tentația instrumentului este mare, totuși atenție la miez !

Spuneam la început că aici nu este loc de concluzii. Poate în anul IV abia. Să așteptăm, să observăm și să comentăm. Atitudinea pasivă însă rămîne doar pentru noi, ascultătorii. Tinerii creatori, prezenți în acest prim concert, mai au multe de făcut. Un prim pas bun însă l-au făcut deja. Le dorim succes mai departe și așteptăm să-i urmărim cu mult interes.

Dan BUCIU

Pianista Liliana Nedelciu

Discipolă a profesoarelor Xenia Moscu și Aurora Ienei, tinăra pianistă Liliana Nedelciu, absolventă a Conservatorului din București, a făcut încă din anii de studii dovada unor admirabile calități interpretative, calități apreciate atât cu ocazia recitalului și concertelor susținute în București și în alte centre muzicale ale țării, cit și la competițiile naționale și internaționale la care a participat și la care a fost distinsă cu : Premiul I la Concursul de interpretare a muzicii românești organizat de Uniunea Compozitorilor și Conservatorul „Ciprian Porumbescu” și „Diploma de onoare” la Concursul de la Praga.

În acest context putem situa și recitalul susținut de Liliana Nedelciu în cadrul stagiunii camerale a Filarmonicii bucureștene. Cu regretul că nu s-a bucurat de spațiul unui recital întreg pe care îl merita cu prisosință, făcînd posibilă și o analiză mai profundă, ne vom rezuma la a nota câteva impresii pe marginea programului prezentat, ce a urmărit un posibil traseu în evoluția romantismului muzical.

În primul rînd am dori să subliniem că interpretarea tinerei pianiste se evidențiază prin *echilibrul* calităților sale : strălucire tehnică, sensibilitate a tușeului, controlat cu rigoare, intuiție dar și știință a construcției formale și, nu în ultimul rînd, *un temperament solistic*. Astfel, în *Libesträume* de Franz Liszt, piesă care a inaugurat recitalul, am fost impresionati de redarea poetică a unui univers emina-mente romantic, de o inefabilă frumusețe sonoră. Această muzică minunată solicită interpretului multă sensibilitate, dar în primul rînd multă intuiție în re-crearea atmosferei acelei epoci „revolute” (poate), dar lipsite de stress-ul și angoasele „moderne” specifice veacului nostru.

Desigur, *Sonata op. 109 în Mi major* de Ludwig van Beethoven a pus alte probleme de interpretare legate în special de forma aflată într-o zonă de interferență a unor rezonanțe de sorginte clasică cu fondul romantic al muzicii. Sublinierea contrastelor, conducerea reliefată a atît de complexe țesături tematice, susținerea respirației ample a acestei lucrări au constituit liniile de forță ale unei autentice versiuni interpretative.